

Hồi 23

Thập Niên Luận Kiếm, Quần Hùng Hội Tụ

Toàn bộ võ lâm từ một tháng trước trung thu đã rộn ràng hẳn lên, vì võ lâm các phái đều nhận được thiệp mời tham dự Thập niên luận kiếm đại hội.

Đây quả là một chuyện khiến người ta vừa cảm thấy hào hứng vừa linh cảm một trường huyết kiếp sắp xảy ra. Nguyên nhân chẳng phải vì đại hội Thập niên luận kiếm được tổ chức, mà chính là vì đại hội Thập niên luận kiếm đã hai lần không tổ chức được, bởi vị tiền nhiệm Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm bị sát hại. Vụ án hiện vẫn còn treo lơ lửng chưa có đáp án.

Thế nhưng, từ sau trung thu năm ngoái khi Quy Hồn Bảo mời những nhân vật đứng đầu ngũ kiếm phái đến dự cuộc tử võ ấn chứng và ẩm tửu thưởng nguyệt. Thì chuyện đệ tử truyền a bát của người bị tình nghi là hung thủ vụ huyết án năm xưa - Kim La Hán tự nhiên xuất hiện.

Lần ấy tuy những người đứng đầu ngũ kiếm phái chịu trách nhiệm chính trong việc điều tra vụ án chưa bức vấn truy hỏi được Chu Mộng Châu về Kim La Hán.

Ngược lại Chu Mộng Châu trúng một chiêu của Quy Hồn Bảo chủ chuồn mất, từ đó đến nay không ai hay biết bất cứ một tin gì về Chu Mộng Châu.

Quy Hồn Bảo chủ trong lòng vui mừng, thầm nghĩ Chu Mộng Châu nhất định đã chết vì ngọn độc châm, thế nhưng lão thật không thể ngờ tới mọi chuyện đã hoàn toàn trái ngược.

Lại nói, dư luận bàn tán nhiều nhất là trong vụ huyết án năm xưa của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm có một tình tiết khá kỳ lạ là người bị tình nghi sát hại Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm, lại là sư phụ của nhi tử ông ta. Đây là một chuyện vô tình hay cố ý?

Xôn xao thì xôn xao, lo lắng thì lo lắng, nhưng tâm lý chung ai cũng mong đến ngày đại hội Thập niên luận kiếm để xem công đạo phân xử huyết án năm xưa như thế nào.

Lần này chính năm vị đứng đầu ngũ kiếm phái đứng ra tổ chức đại hội. Theo lệ thường chính là môn phái có người đương nhiệm chức Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm mới có quyền đứng ra tổ chức. Nhưng lần này ngoại lệ, nguyên nhân thì hẳn ai cũng đã quá rõ. Thời gian tổ chức đúng đầu giờ Dậu, chiều tối trung thu, địa điểm là trên núi Võ Đang.

Hiển nhiên nhân lực được tập trung từ cả năm phái, tất cả cao thủ thượng đẳng đều được chưởng môn năm phái mời về đây. Thiếp mời đích thân Hư Không đạo nhân, Lưu Mặc Thanh chưởng môn phái Võ Đang đại diện đứng lên.

Tuy vậy, vẫn còn một điều khiến bọn họ lo lắng.

Tổ chức thì không khó, nhưng chẳng biết đến lúc ấy Chu Mộng Châu có xuất hiện hay không?

Nguyên nhân là vì do thanh “Bích Long Kiếm Lệnh” truyền thừa cho vị Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm vẫn nằm trong người Chu Mộng Châu, nếu chàng không có mặt như đã giao ước thì kết quả luận kiếm đấu có người xứng đáng đoạt danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm phỏng có ý nghĩa gì?

Chính vì thế mà suốt một năm qua, thỉnh thoảng bọn họ vẫn cho người một mặt liên lạc với Quy Hồn Bảo chủ hỏi tin tức Chu Mộng Châu, một mặt bọn họ cho người truy tìm xem có dấu vết gì của chàng không? Thế nhưng chung quy vẫn không một chút tin tức gì.

Đương nhiên ngũ kiếm phái không một mảy may nào hay biết âm mưu thâm độc của Quy Hồn Bảo, vẫn coi lão ta là một chính nhân quân tử, danh dự không nhỏ trong võ lâm.

Giờ nói về Quy Hồn Bảo.

Sau lần người trong Quy Hồn Bảo phát hiện ra có kẻ đột nhập vào Bảo theo hướng hậu sơn, mà hoài nghi là chị em họ Bạch.

Điều này đã khiến Quy Hồn Bảo chủ Đằng Thân lo lắng vô cùng, cho nên lão đã quyết định một mình xuống vực xem xét tình hình.

Cuối cùng thì lão cũng phát hiện ra đường mật đạo năm xưa bị bít lấp, nay bị người dịch đá mở ra. Lão đã đi sâu vào trong, phát hiện ra bộ xương người, lão cũng đoán được là của Đinh lão đầu. Có điều lão sơ suất là không nhận ra những nét chữ ngoằn ngoèo trên vách đá.

Tuy vậy, chừng ấy cũng đã làm cho lão phát hoảng. Chẳng nghi ngờ gì nữa, chính hai kẻ hậu nhân của Bạch Vĩ Hồng đã truy tìm dấu vết vụ án năm xưa.

Vừa khấp khởi mừng vì chuyện của Chu Mộng Châu bật tằm bật tích, nay lại là chuyện đột nhập của hậu nhân Bạch gia. Chuyện năm xưa hiển nhiên chỉ một mình lão ngấm ngấm âm mưu sát hại Bạch gia, chỉ có một số tay chân thật thân tín mới rõ chuyện này. Nhưng chúng đều một lòng với lão cho nên lão rất yên tâm.

Càng đến gần trung thu, Đằng Thân càng nôn nóng ráo riết liên kết với nhiều thế lực hắc đạo giang hồ bằng mọi cách.

Đây chính là lực lượng hậu thuẫn của lão, nhờ có xảy ra chuyện gì bất trắc.

Đằng Thân tuy danh chính ngôn thuận là người đứng đầu một Bảo, có tên tuổi trong võ lâm bá đạo.

Điều này thật cũng ít ai biết đến, hoặc giả có người biết cũng không để tâm đến mà thôi.

Có một điều cũng làm cho Đằng Thân bận tâm, là gần cả năm nay Liên Vân Bảo chủ Hồ Dã cố tình lánh mặt không đi lại với lão. Đã nhiều lần lão ngấm đến gặp Hồ Dã bàn về chuyện Chu Mộng Châu để dò tình hình, nhưng Hồ Dã trước sau vẫn lắc đầu đáp không hay biết gì.

Đằng Thân trong lòng hơi hồ nghi, lão lại đặt vấn đề liên kết lực lượng để đối phó trong ngày đại hội Thập niên luận kiếm. Nhưng Hồ Dã cũng lắc đầu, đáp là không muốn tham dự.

Chính từ những điều này khiến song phương từ bạn thành địch, mặc dầu ngấm ngấm nhưng song phương đều gờm nhau. Là vì cả hai biết quá nhiều và rõ về nhau, nhưng ai cũng nghĩ rằng đối phương tất không dám vạch trần mình ra.

oOo

Càng đến ngày trung thu thì không khí những vùng lân cận núi Võ Đang càng rộn rịp náo nhiệt hẳn lên.

Những tiểu trấn quanh đại trấn quanh đó mọc lên nhiều khách điểm tửu lâu tạm thời, mục đích đáp ứng phục vụ cho khách giang hồ đến đây tham dự đại hội Thập niên luận kiếm.

Tiền kiếm vào thì cũng rủng rỉnh, nhưng khách giang hồ uống rượu có lúc cũng không tránh khỏi đao bay kiếm lượn, nguy hiểm cũng chẳng nhỏ cho những quán rượu. Nhưng dầu gì thì những người chuyên nghề kinh doanh vẫn không bao giờ chịu bỏ qua cơ hội nghìn vàng này. Hẳn dân gian chẳng đã có câu “muốn ăn thì lăn vào” đó sao?

Nghênh Tân tửu quán có thể coi là một quán rượu lớn có hạng trong một vùng Võ Đang sơn trấn này. Chủ quán vốn cũng là một tay giang hồ, chuyên nghề áp tải tiêu xa, sau lui về mở quán rượu kiếm sống qua ngày.

Khách quen ở đây thường chỉ gọi lão bằng Đao lão đầu, vốn là năm xưa lão thiện nghệ môn đao đoản đao thất chủ. Nhưng lúc nào nghe vậy lão chỉ xua tay cười nhe hàm răng vàng khè ra nói sởi lởi:

- Không dám, không dám! Chút tiểu danh năm xưa xin đừng nhắc lại!

Nói thì nói vậy, nhưng ít nhiều lão cũng vui vui, vì năm xưa chính lão đã thành danh nhờ nó. Huynh đệ giang hồ biết tiếng lão, cho nên mỗi lần có dịp ngang qua đây ai cũng ghé lại vào quán lão uống rượu đàm tiếu. Chính nhờ vậy mà quán lão nổi tiếng nhất nhì vùng này.

Trong quán lúc này trên lầu dưới lầu đều đã ngồi chật cứng. Chỉ liếc mắt qua một vòng cũng có thể nhận thấy khách đều là người trong giang hồ võ lâm, họ ăn uống nói đùa âm ỉ náo động, chừng như chẳng ai để ý đến ai.

Thế nhưng nếu quan sát kỹ, thì có thể nhận ra một bàn nằm cuối góc tửu lầu là hai người ngồi. Một lão nhân tóc bạc như cước, râu dài quá rốn, dáng người tầm thước và một thiếu niên tuổi chừng mười bảy mười tám khôi ngô tuấn tú, thân vận nho phục màu trắng, xem ra bọn họ như là người đọc sách hơn là người luyện võ. Thế nhưng lúc này bọn họ vẫn ngồi uống rượu với nhau, chẳng để tâm gì đến bọn khách giang hồ đang ăn uống la hét.

Qua một lúc, xem ra có kẻ đã chếch choáng hơi men.

Bỗng một giọng như chuông vỡ vang lên:

- Nào huynh đệ! Huynh đệ hẳn cũng biết chúng ta đang ngồi trong quán rượu của ai chứ?

Đám tử khách từ các bàn khách tự nhiên nghe hỏi thì bỏ chén bỏ đĩa xuống đưa mắt nhìn về hướng người vừa lên tiếng, chỉ thấy đó là một gã trung niên đại hán.

Gã ta tướng mạo cao lớn dềnh dàng, râu quai nón phủ kín chiếc cằm bạnh, áo ngắn tay trễ ngực, đủ thấy thuộc phường lục lâm thảo khấu.

Lúc ấy gã vừa lên tiếng hỏi, thì có người họa lên đáp ngay:

- Đương nhiên là quán của Dao lão đầu rồi!

Gã cầm bạnh vừa cười vừa gật đầu la lên:

- Đúng, đúng! Chính là quán của Dao lão đầu. Ở đây tửu quán không có kỹ nữ tiêu khiển, hãn huynh đệ cũng muốn Dao lão đầu biểu diễn vài ngón đao tuyệt thủ thưởng thức chứ?

Vừa nói gã vừa nhìn về phía quây rượu, nhưng lúc này chùng như chẳng thấy bóng Dao lão đầu. Chỉ thấy một lão tiên sinh đang loay hoay với sổ sách.

Đám tử khách đã “ồ” lên tán đồng:

- Đúng lắm!

- Phi đao tuyệt thủ Dao lão đầu năm xưa chấn danh thiên hạ đấy nhé!

- Dao lão đầu đâu?

Đâu đó đã nghe nhiều tiếng la lên tán đồng.

Gã cầm bạnh cười kha kha, rồi lớn tiếng gọi:

- Dao lão đầu.

Lão kế toán ngược mắt lên nhìn đám tử khách qua cặp gọng kính há hốc mồm miệng, kinh nghiệm làm việc ở đây nhiều năm cho lão biết sắp có chuyện không hay xảy ra. Lão vội vàng sửa lại cặp kính, rồi đon đả chạy đến, miệng bồi một nụ cười hỏi:

- Đại gia cần gì?

Gã cầm bạnh phất tay nói:

- Vào gọi Dao lão đầu ra đây!

- Dạ, Triệu lão chủ có chuyện đi ra ngoài rồi ạ!

Nguyên Dao lão đầu tên thật là Triệu Nghê, nhưng người ta chỉ gọi lão bằng mấy tiếng Dao lão đầu.

Gã cầm bạnh nghe vậy thì tức giận thét lên:

- Hừ! Dao lão đầu khinh Lục Sơn Hồ ta sao mà không ra tiếp?

Lão kế toán cúi người gượng cười nói:

- Dạ, không dám, thật tình...

Lão nói chưa dứt câu, đã bị gã cầm bạnh chộp lấy cổ áo nhất lên bằng một tay gắt:

- Câm mồm! Nhanh vào bảo Đao lão đầu ra đây, bằng không Lục Sơn Hồ này bẻ gãy từng chiếc xương của ngươi ra!

Nói cuối câu gã thả mạnh một cái, khiến cả người lão kế toán ngã chúi trên đất. Lão kế toán vốn không phải đây là lần đầu bị làm tình làm tội, nhưng nghề bán rượu vốn nếm đòn là thường, cho nên lão đứng yên lẳng lẳng đi chẳng nói tiếng nào.

Lại nói, đám tửu khách nghe đến danh Lục Sơn Hồ thì kiếm pháp khỏi tái mặt.

Nguyên gã ta là thủ lĩnh một đám lục lâm thảo khấu vùng Bích Sơn, võ nghệ cao cường mà thủ đoạn cũng thâm độc hiểm ác. Những người đến đây thật ra để tham gia luận kiếm thì ít, nhưng để xem chuyện thì nhiều. Đa phần chỉ là hạng võ công tầm thường, cho nên lúc này ít người lên tiếng ngăn cản hành động của Lục Sơn Hồ.

Lục Sơn Hồ thấy lão kế toán bỏ đi không nói câu nào thì tức giận vung tay đập một cái xuống bàn khiến chiếc bàn vỡ toát, chén bát đổ xuống. Gã hét lên:

- Lão già muốn giết!

Rồi thuận tay nắm chiếc bình rượu bằng sành ném ào tới.

Lục Sơn Hồ võ nghệ tinh thông, ném chiếc bình sành trong lúc tức giận hiển nhiên với một lực rất mạnh.

Thoạt trông chỉ thấy chiếc bình vụt đến đúng đầu lão kế toán, ai nấy cũng lo cho lão ta muốn nhảy đến cứu cũng không kịp. Chỉ la “oái” lên một tiếng.

Lão kế toán là người không có chút võ công, tự nhiên tránh một chiêu này của Lục Sơn Hồ là điều khó nghĩ tới.

Nhưng chính khi chiếc bình chỉ còn cách đầu lão kế toán vài phân, mọi người chỉ nghe “bộp” một tiếng, chiếc bình vỡ tan thành nhiều mảnh rơi xuống đầu lão kế toán. Lão hét lên một tiếng mọp người xuống né tránh.

Không ai nhận ra diễn biến thế nào, Lục Sơn Hồ thì mặt đang đỏ gay vì rượu cũng tái xanh.

Gã đưa cặp mắt hung tợn lướt nhìn quanh toàn quán rượu, nhưng thấy ai cũng ngưng đưa mắt nhìn lão há hốc miệng mồm. Duy nhất chỉ có lão già và thiếu niên ngồi ở bàn cuối cùng vẫn ngồi ăn uống như không.

Kinh nghiệm giang hồ cho gã biết hai người kia không phải là hạng thư sinh tầm thường. Có điều đối phương không muốn để ý đến mình, há mình lại tự gây hấn trước? Khi ấy gã nghĩ nhanh một kế, chộp tiếp một chiếc bát vung lên, hét lớn:

- Lão già chết tiệt, chiếc đầu ngươi khá lắm, thử thêm chiếc bát này xem!

Nói xong, quả nhiên chiếc bát thoát khỏi tay lão nhắm đúng đầu lão kế toán thì lại bị đánh bật văng ra ngoài vỡ toang.

Lần này thì mọi người đã kịp nhận ra vật vừa bắn tới là một chiếc đĩa.

Lục Sơn Hồ cười lên khùng khúc nói:

- Có cao nhân ở đây mà Lục Sơn Hồ ta không biết, thất lễ, thất lễ!

Vừa nói gã vừa tiến tới bàn của hai người kia.

Còn cách chừng hai bước, gã dừng lại, khoanh tay trước ngực ngạo nghễ nói:

- Bằng hữu phương nào đến?

Lão già ăn uống như không, chỉ có thiếu niên ngược mắt lên nhìn một cái rồi lại cúi xuống ăn, ngồm ngoàm miếng thịt trong miệng nói:

- Xin ăn hả?

Lục Sơn Hồ giận tím gan, đây đó đã nghe thấy tiếng cười chế giễu của đám tửu khách, nhưng khi gã quay lại nhìn thì nín bật.

Đám tay chân ngồi cùng bàn với Lục Sơn Hồ cũng đã đứng lên sau lưng thủ lĩnh phòng vệ.

Lục Sơn Hồ gằn giọng:

- Ta muốn hỏi hai người từ đâu đến? Báo ra tính danh, có khi là thân thích thì ta còn tha cho, bằng không...

Vừa nói đến đó bỗng gã né người nín bật, nguyên là thiếu niên bỗng ngẩng đầu lên nhỏ mạnh chiếc xương trong miệng bắn vào đúng mồm Lục Sơn Hồ.

Lục Sơn Hồ không phải là tay tầm thường, vừa thấy có biến, liền né đầu tránh kịp chiếc xương bay sượt qua tai. Nhưng gã cũng thầm khiếp đảm, vì chiếc xương bay từ miệng thiếu niên mà nghe ra kinh lực rất mạnh. Đủ thấy đối phương nội lực thế nào rồi.

Thiếu niên lúc này mới hất hàm hỏi:

- Có phải người muốn thưởng thức đao pháp?

Lục Sơn Hồ trừng mắt:

- Phải! Mồn lĩnh giáo người vài chiêu đao pháp!

Thiếu niên cười khẩy nói:

- Ta thì không dụng đao, nhưng có môn “đũa pháp” cũng tầm tạm, người thử xem!

Vừa nói thiếu niên vừa như như đôi đũa trong tay trước mặt gã ta vẻ thách thức.

Lục Sơn Hồ thấy thiếu niên cuồng ngạo như vậy thì vô cùng tức giận, hét lớn:

- Hảo! Ta lĩnh giáo xem!

Vừa nói gã vừa nhẩy bổ tới, bàn tay to bè như năm gọng kìm chộp vào người thiếu niên.

Thiếu niên hơi nghiêng người, để cho tay đối phương chệch một bên, đôi đũa trong tay phóng ra chộp vào cổ tay gã ta.

Lục Sơn Hồ như đã lường được chiêu này, hữu trảo thuận dừng chùng xuống, tả chưởng tung một chưởng nhanh như chớp vào ngực thiếu niên.

Thiếu niên chẳng hề tránh né, tay trái cũng liền vận chưởng lực nghênh tiếp.

“Bình” một tiếng, cả người Lục Sơn Hồ chao đảo thoái lui về sau mấy bước, thiếu niên vẫn ngồi yên trên ghế, nhưng chân ghế chừng như không chịu nổi nghe gãy răng rắc. Thiếu niên tung người vọt tới, chẳng để đối phương kịp thở, đôi đũa bằng thép song chỉ nhắm vào mắt gã điếm tới.

Lục Sơn Hồ người còn chưa đứng trầm ổn trên đất đã thấy đôi đũa chĩa vào mắt, gã giật mình ngửa người nhào lui ra sau, đồng thời thuận cước tung một chiêu vào hạ bộ đối phương. Một chiêu này gọi là Đảo hầu cước, lão thi triển rất đẹp mắt.

Thiếu niên thấy Lục Sơn Hồ biến chiêu cứu nguy nhanh như vậy thì cũng thầm khen, đồng thời người thoái bộ một bước. Nhưng hai chiếc đũa trong tay thì bay vọt ra nhắm Lục Sơn Hồ xẹt tới.

Lục Sơn Hồ đảo người tung cước, thoát hiểm thì mừng khắp khởi. Nhưng vừa đứng lên đã thấy hai chiếc đũa bay nhanh như chớp đâm tới.

Gã hốt hoảng thẳm la lên trong bụng:

- Nguy rồi!

Phản xạ bản năng khiến gã ngồi thụp xuống, một chiếc đũa bay xẹt qua cằm phập vào cột gỗ, nhưng đầu gã bị một lực mạnh giật về sau.

Lục Sơn Hồ mặt tái không còn giọt máu, gã ngoái đầu nhìn lui chỉ thấy một chiếc đũa ghim vào cột, gã cố tìm xem đâu một chiếc nữa, nhưng không hề thấy.

Lúc này nhiều người đã mạnh dạn cười âm lên, khiến cho gã đã tức lại còn thẹn.

Đám tay chân Lục Sơn Hồ thì nhìn thấy rõ chiếc đũa thứ hai chính ghim trên búi tóc của gã, bèn chạy đến nói nhỏ cho gã biết.

Lục Sơn Hồ tức điên người, nhưng hậm hực nói:

- Tiểu tử, mau báo danh tính ra, ta nhất định sẽ tìm người báo thù ngày hôm nay.

Thiếu niên cười nhạt:

- Bất tất! Cứ đến hôm đại hội người sẽ biết thôi, vội gì!

- Được!

Nói rồi Lục Sơn Hồ tung người qua cửa chạy mất, hiển nhiên gã cũng không muốn đứng lại đó phút nào để làm trò cười cho mọi người với chiếc đũa trên đầu.

Tửu khách lúc này mới cười âm lên, đồng thời đưa mắt nhìn thiếu niên và lão già về khâm phục vô cùng.

Lão kế toán tất tả chạy đến, hai tay chấp vái dài:

- Đa tạ thiếu hiệp đã ra tay cứu giúp! Triệu lão chủ về tiểu nhân nhất định bẩm báo lại, không biết thiếu hiệp tôn tính đại danh là gì?

Thiếu niên mỉm cười nói:

- Thấy chuyện bất bình ra tay cứu trợ, vốn chỉ là chuyện thường thôi mà. Lão trượng không nên để tâm.

Nói rồi thiếu niên bảo lão kế toán tính tiền, nhưng lão kế toán một mực từ chối.

Đúng lúc ấy từ cửa một người đàn ông chừng ngoài ngũ tuần, mặt xương xương bước vào.

- Đặng tiên sinh, có chuyện gì vậy?

Lão kế toán họ Đặng quay người, mừng rỡ reo lên:

- A! Triệu lão chủ đã về!

Triệu lão chủ chắp tay nói:

- Đa tạ, đa tạ! Chẳng hay thiếu hiệp tôn tính đại danh là gì?

Bấy giờ thiếu niên mới nói:

- Tại hạ họ Bạch tên Hân!

- Ô, Bạch thiếu hiệp, xin mời nhị vị cứ ở lại ăn uống tiếp. Tiểu quán xin đãi khách.

Nhưng thiếu niên xưng họ Bạch đứng lên cáo từ, không quên để lại nén bạc trên bàn, mặc cho Triệu lão chủ từ chối.

Lão già đi cùng thiếu niên trước sau không hề nói cười một câu, lão ăn vận tươm tất, tầm người quắc thước, thế nhưng chung quy như một người nô bộc câm.

Triệu lão chủ lưu khách không được, đành tiễn chân khách ra đến ngoài đường mới dừng bước.

Khi bọn họ hai người đi chưa xa, thì trong đám thực khách có một gã trung niên bám theo.

Thiếu niên họ Bạch đã phát hiện ra bị theo dõi, nói khẽ gì với lão già. Rồi chỉ thấy cả hai người đột nhiên phóng vọt đi như hai làn khói, gã trung niên hán tử bất ngờ thấy vậy liền thi triển khinh công đuổi theo. Nhưng vào đến khu rừng thì mất dạng, gã đành đứng lại hậm hực lẩm nhẩm:

- Tức thật! Đúng là tiểu tử họ Bạch. Ta nhanh về bẩm báo Bảo chủ.

o0o

Từ bắt đầu giờ Dần, sáng ngày mười lăm tháng tám thì núi Võ Đang mới chính thức khai môn đón khách.

Khách đăng sơn được chia làm hai ngã. Một ngã dành cho khách mời đăng sơn luận kiếm, họ phải qua một cuộc tỷ thí quá môn, chỉ là thủ tục mà thôi, chứ thật ra ít có người không qua được. Vì Võ Đang chỉ sắp đặt một số cao thủ nhị lưu canh môn ở đây. Một cổng thứ hai là dành cho khách hiếu kỳ, hoặc khách không được mời mà thích đi xem buổi đại hội Thập niên luận kiếm.

Hắn là chưởng môn phái Võ Đang tổ chức sắp đặt chu đáo cẩn thận, tránh có sự lộn xộn giữa người đi xem và người đi dự đại hội chính thức.

Tuy vậy, có một số người ngoại môn kiếm pháp không được nhận thiệp mời, nhưng muốn tham dự thì cũng có thể đăng sơn bằng cổng thứ nhất. Nhưng họ tất nhiên phải qua một cuộc tử kiếm khá gay go. Thật ra ngũ kiếm phái đứng ra tổ chức, cũng đã lường trước có những tay giang hồ kiếm khách hắc đạo, nhân cơ hội triển uy vũ lấn hiếp quần hùng. Cho nên mới có quy định đăng sơn chặt chẽ thế này.

Võ Đang sơn bao gồm nhiều trái núi, nhưng đại hội tổ chức ngay trên ngọn núi chính, ngay trước Tam Thanh Điện.

Đây chính là thao trường mà đệ tử Võ Đang vẫn tập luyện võ nghệ hàng ngày. Lúc này thao trường được phân ra làm hai khu tả hữu. Cánh tả để những dãy băng dài dành cho những người đi xem đại hội. Cánh hữu ngược lại được dựng lên thành nhiều chiếc lều có mái nhỏ, mỗi lều đều có cắm sẵn cờ hiệu của từng môn phái tham gia đại hội.

Từ cánh phải lại được chia ra làm hai, ở khoảng giữa đặt một hàng ghế thái sư dành cho những người đức cao vọng trọng được chọn làm giám tọa trong buổi đại hội.

Đệ tử của ngũ kiếm phái được chia thành từng tổ ba người đứng cách nhau chừng hai ba trượng làm thành một hàng rào chắn bảo vệ an ninh. Ngoài ra xung quanh núi Võ Đang còn nhiều đội bảo vệ khác được cất đặt chặt chẽ, mọi liên lạc đều được dùng pháp hiệu.

Dẫu là kẻ ngang tàng nhất, nhưng lúc này bước chân lên núi Võ Đang tham gia hoặc không tham gia đại hội, cũng đều phải cảm thấy không khí nghiêm túc long trọng, tự nhiên không dám có thái độ lỗ mãng cuồng ngông.

Phải còn đến giữa canh giờ nữa mới chính thức khai mạc đại hội Thập niên luận kiếm, thế nhưng các môn phái đã thấy tề tựu đầy đủ.

Bên cánh trái thì người ngồi kẻ đứng chen chúc nhau chật ních, nhiều tiếng cười nói la náo âm ỉ, hẳn là bọn họ lâu lắm rồi mới tham dự một cuộc anh hùng tụ hội lớn và đông như thế này.

Gặp nhau một người bàn một câu về chuyện giang hồ, rồi xoay quanh chuyện đại hội, ít nhiều vẫn nghe đây đó nhắc đến cái tên Chu Mộng Châu xa lạ.

Không khí buổi chiều trung thu tuy êm dịu gió mát, nhưng lúc này trên núi Võ Đang lại càng lúc càng nóng nảy ngọt ngọt. Mọi người ai nấy đều phấn khích lẫn căng thẳng chờ đợi giây phút khai mạc đại hội bắt đầu.

Cuối cùng thì tiếng mõ báo giờ cũng điểm vào giờ Dậu.

Liên từ trong điện Tam Thanh năm vị chưởng môn ngũ kiếm phái oai nghi trong sắc phục sơn môn đi ra, mọi người lập tức vỗ tay hoan hô.

Khi năm vị chưởng môn ngồi vào ghế trong từng lều của môn phái, thì vị tổng quản Võ Đang là Thanh Dương đạo sĩ tiến ra trước quần hùng, hai tay chấp vái quanh một vòng, đoạn chờ cho không khí lắng xuống mới bắt đầu nói:

- Thừa mong sự phó thác của mọi người, đại hội Thập niên luận kiếm lần này, bản đạo Thanh Dương được phép đứng ra điều khiển buổi đại hội hôm nay. Trước hết xin chư vị anh hùng các môn phái bầu ra cho một ban cử tọa có quyết định cao nhất trong buổi đại hội hôm nay. Tất thấy tám người có cao niên đức trọng và võ nghệ xuất chúng nhất.

Thật ra đây chỉ là một thủ tục, ban cử tọa vốn cũng đã định trước là năm vị chưởng môn ngũ kiếm phái, ngoài ra còn có Giác Không thiền sư giám viện Thiếu Lâm tự đại diện cho Thiếu Lâm phái đến dự đại hội, Quy Hồn Bảo chủ Đàng Thân và một người nữa là Nam Thiên Nhất Kiếm Trần Bảo Lâm, chưởng môn Giang Nam kiếm phái.

Sau một lúc đề cử thì cả bảy người đã vào ngồi ghế cử tọa, Hư Không đạo nhân được cất cử là vị chủ tọa. Bấy giờ lão đứng lên chấp tay xá quanh rồi cất cao giọng nói:

- Chư vị bằng hữu các phương...

Hư Không đạo nhân đã ngoài thất tuần, thế nhưng dáng người quắc thước, đôi mắt sáng ngời, giọng nói Võ Đang sang sảng thật khiến người ta nể phục.

- Đã hai lần đại hội Thập niên luận kiếm không thành công, nguyên nhân hẳn quý vị cũng biết rõ là do huyết án của vị tiền chấp danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Chu Hiên. Lần này chúng tôi quyết định tái tổ chức đại hội Thập niên luận kiếm tất cũng đã có sự cân nhắc suy nghĩ. Trước hết...

Nói đến đó lão lại ngừng lời, đưa mắt nhìn quanh quần hùng một lượt rồi lại nhìn đám quan khách tham dự, đoạn nói tiếp:

- Bản đạo xin hỏi, vị Chu thiếu hiệp, hậu nhân của tiền nhiệm Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm có mặt hôm nay không?

Mọi người nghe vậy liền đưa mắt nhìn quanh, khi ấy bỗng thấy một bóng người từ hàng sau cùng của đám khách không mời ở cánh trái lách đám đông tiến lên. Đám khách liền rẽ ra nhường lối cho người kia đi tới trước, chỉ thấy là một thanh niên tuấn mẫn đỉnh đạc.

Hẳn ai cũng thầm hiểu đó là Chu Mộng Châu, lần này chàng vận bộ võ phục màu trắng viền xanh nhạt, lưng đeo trường kiếm, trên tay còn thêm một bọc vải dài nữa.

Hàng trăm cặp mắt đều đổ dồn vào Chu Mộng Châu, trong đó có ánh mắt đầy lo sợ và căm thù của nhiều người.

Chu Mộng Châu hiên ngang bước đến trước mặt vị chủ tọa chấp tay thi lễ nói:

- Tại hạ Chu Mộng Châu, hậu nhân của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm, xin yết kiến Hư Không đạo nhân!

Đã nghe nhiều tiếng xầm xì bàn tán từ nhiều hướng vọng tới.

Hư Không đạo nhân đưa mắt nhìn chàng từ đầu đến chân rồi cuối cùng ngưng lại ở bọc vải trên tay chàng, đó chính là mục tiêu quan trọng nhất của lần đại hội này.

- Xin hỏi Chu thiếu hiệp có mang theo thanh “Bích Long Kiếm Lệnh”, vật truyền thừa của các vị đoạt hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm xưa nay không?

Chu Mộng Châu gật đầu đáp ngay:

- Có, chính nằm trong bọc vải này.

Không kể những người chưa hề nhìn qua thanh “Bích Long Kiếm Lệnh”, mà đến cả những người cao niên lão bối vốn từng được nhìn qua thanh kiếm lệnh trong những lần đại hội trước đây, ai nấy cũng đều mong tận mắt chiêm ngưỡng nó.

Hư Không đạo nhân nói tiếp:

- Thiếu hiệp có thể trao nó cho ban cử tọa chúng tôi chứ?

Chu Mộng Châu gật đầu khẳng khái đáp:

- Đương nhiên là được rồi, năm ngoái cũng chính đêm trung thu tại Quy Hồn Bảo, tại hạ đã hứa sẽ trao cho chư vị tiền bối, tất nhiên phải giữ lời rồi. Thế nhưng...

Nói đến đó chàng cố tình bỏ lửng chờ xem phản ứng, quả nhiên liền thấy Quy Hồn Bảo chủ Đằng Thân là một người trong ban cử tọa đứng lên nói ngay:

- Chẳng lẽ Chu thiếu hiệp định đổi ý sao chứ?

Chu Mộng Châu nhìn lão ta xem ra cái nhìn bình thường, thế nhưng chỉ có Đằng Thân mới cảm nhận được một tia lạnh lùng nghe đến ớn xương sống.

Chu Mộng Châu lướt mắt nhìn quanh toàn trường, nói lớn:

- Ở đây nếu những vị nào trung thu năm ngoái có mặt tại Quy Hồn Bảo, thì hẳn ít nhiều biết được tại hạ môn đồ của ai?

Từ đám quần hùng có tiếng la lên ngay:

- Là đệ tử truyền y bát của Kim La Hán.

- Kim La Hán, kẻ bị tình nghi sát hại Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm.

Lại có tiếng la ó dữ dội.

Chu Mộng Châu mặt lạnh như tiền liếc mắt nhìn toàn trường, rồi chấp tay nói:

- Đúng! Tại hạ vừa là nhi tử của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm, người bị hại trong huyết án năm xưa, đồng thời vừa là môn đồ của Kim La Hán thiên sư, người bị tình nghi là hung thủ. Cho nên huyết án năm xưa coi như một mình tại hạ xin nhận lãnh giải quyết. Có điều, vụ huyết án vốn có liên quan ảnh hưởng đến toàn võ lâm, nên đã hai lần không thể tổ chức được đại hội Thập niên luận kiếm. Bởi vậy, lần này tại hạ xin nhân có mặt toàn quần hào võ lâm các phương, giải quyết huyết án năm xưa một cách công đạo ngay tại đây, không biết ý chư vị thế nào?

Toàn trường vừa nghe xong một câu này thì reo âm lên, phần vì hứng thú phần vì hết sức bất ngờ.

Hư Không đạo nhân đứng lên chấp tay nói:

- Diệu thay! Diệu thay! Nếu được vậy thì quá ư tuyệt diệu!

Chu Mộng Châu mặt trở nên nghiêm túc nói:

- Năm xưa thi thể tiên phụ nằm trong kuông viên Thiên Quang tự, lại bị hủy hoại đến chỉ còn bộ xương khô. Rõ ràng là đã bị đánh độc, mà là một loại kịch độc vốn có nguồn gốc từ Tây Vực, cho nên Kim La Hán sư phụ đã bị tình nghi. Thế nhưng không ai ngờ được đây là một âm mưu sát hại một người, vu khống cho một người khác...

Quy Hồn Bảo chủ trong lòng đã nôn nóng, lão đứng lên cao giọng nói:

- Chu thiếu hiệp, đây là buổi đại hội Thập niên luận kiếm, nói gì nên nói nhanh ra, khỏi mất thời gian của nhiều người.

Hư Không đạo nhân cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, Chu thiếu hiệp nên nói nhanh hung thủ là ai, chỉ cần có đầy đủ chứng cứ buộc tội là đủ!

Chu Mộng Châu quắc mắt nhìn Quy Hồn Bảo chủ Đằng Thân, giọng lạnh lùng:

- Hảo! Vậy thì càng tốt! Kẻ âm mưu hãm hại tiên phụ chính là...

Toàn trường im phăng phắc, thậm chí một cây kim rơi nặng đá cũng có thể nghe thấy tiếng.

Họ hiển nhiên chờ đợi một cái tên thoát ra từ cửa miệng của chàng.

Nhưng Chu Mộng Châu bỗng ngừng lại, đưa mắt nhìn nét mặt đã thấy đổi sắc của Đằng Thân, cười nhạt hỏi:

- Đằng bảo chủ thử đoán xem là ai?

Đằng Thân giật thót người, la lên:

- Hừ! Sao người hỏi Đằng mõ?

Chu Mộng Châu gật đầu nói:

- Vậy thì để Chu Mộng Châu ta tự nói ra vậy!

Nói rồi chàng quay nhìn toàn quần hùng một lượt, đoạn nhìn vào mặt Đằng Thân đanh giọng nói:

- Hung thủ chính là vị sanh cao uy chấn thiên hạ Quy Hồn Bảo chủ Đằng Thân.

Toàn trường “ồ” lên một tiếng đầy kinh ngạc. Đằng Thân thì giật bắn người đứng phắt dậy, chỉ tay vào mặt Chu Mộng Châu thét lớn:

- Chu Mộng Châu, người dám ngậm máu phun người ư?

Không khí trở nên căng thẳng, đây đó đã nghe nhiều tiếng la ó âm ỉ.

Chu Mộng Châu mắt nẩy lửa nói:

- Kẻ ngậm máu phun người chính là người! Năm xưa người đã dùng Hoại Thi Tán đánh độc cha ta, lại đặt xác của cha ta vào trong Thiên Quang tự vu cáo cho Kim sư phụ, người thật hiểm độc.

Ngay trên ban cử tọa bảy người thì sáu người há hốc mồm miệng, rồi tùm lại hội ý với nhau, một mình Đằng Thân thì mặt trắng bệch quát lớn:

- Chu Mộng Châu, ngày hôm nay nếu người không đưa ra được bằng chứng thì coi như người vu khống Đằng mỗ, ta nhất định xé xác người trước mặt quần hùng.

Chu Mộng Châu cười nhạt nói:

- Đương nhiên ta sẽ làm cho người mãn nguyện!

Nói rồi chàng nhìn về phía lều của Liên Vân Bảo, lúc này chỉ có Liêu Thứ và Hồ Vân Thường, ngoài ra nằm dưới đất là một chiếc bao bố không biết bên trong đựng thứ gì.

Chu Mộng Châu nói:

- Liên huynh, xin đem nhân chứng, vật chứng ra đây!

Ánh mắt Đằng Thân không rời chiếc bao bố trên tay Liêu Thứ, từ nhiều tháng nay lão không hề lai vãng với Liên Vân Bảo, cho nên chung quy không biết tình hình đối phương thế nào. Nhìn chiếc bao bố cũng có thể đoán là một người bên trong, lão phập phồng không biết người trong đó là ai.

Chu Mộng Châu đón lấy chiếc bao bố ném phịch trên đất, nhìn Đằng Thân cười nhạt hỏi:

- Lần này thì hy vọng Đằng bảo chủ đoán ra là ai chứ?

Đằng Thân là con cáo già, lão vẫn giữ được bình tĩnh ngay, lu loa lên lên:

- Họ Chu kia, sao người cứ quả quyết là ta chứ? Hôm nay người nhất định chịu tội trước võ lâm quần hùng về hành động vu khống của người.

Chu Mộng Châu chờ Liêu Thứ trở lại lều của mình rồi khi ấy mới bước đến tự tay mở chiếc bao bố ra, mọi người đa phần đều nhận ra chính là Thiên Cang Thủ Lạc Đại Xuân, tổng quản Liên Vân Bảo. Ai nấy đều thốt lên một tiếng đầy ngạc nhiên.

Lạc Đại Xuân ngồi thụp dưới đất, mắt nhìn quần hùng lấm lét sợ hãi, nét thất thần kinh khủng hiện rõ ra mặt.

Nguyên là sau khi Chu Mộng Châu bức vấn được Hồ Dã, hai người đã đến bức hỏi Lạc Đại Xuân về chiếc bình sành đựng độc được năm xưa. Lạc Đại Xuân nhìn thấy có mặt Hồ Dã, cũng là người nhúng tay trong vụ án năm xưa, cho nên không dám chối cãi che giấu.

Đằng Thân ngược lại lúc này nhìn thấy Lạc Đại Xuân thì đã giật thót cả người, thế nhưng lão ma mãnh vẫn nghĩ ra cách đối phó.

Chu Mộng Châu hỏi:

- Đằng bảo chủ giờ còn muốn nói gì nữa không chứ?

Đằng Thân vẫn ngoan cố:

- Hừ! Lạc Đại Xuân là tổng quản Liên Vân Bảo thì có gì liên quan đến ta chứ?

Chu Mộng Châu gật đầu nói:

- Được lắm! Chính miệng Lạc Đại Xuân từng khai ra là nhận một bình dược độc có tên là Hoại Thi Tán từ tay Đằng bảo chủ trao cho, sau khi đánh độc thành công thì cùng Đằng bảo chủ đem xác tiên phụ đến đặt trong Thiên Quang Tự. Lạc Đại Xuân, có đúng thế không?

Lạc Đại Xuân cúi đầu ủ rũ.

Chu Mộng Châu hỏi lại:

- Lạc Đại Xuân, đúng là có chuyện này chứ?

Đằng Thân thét lên:

- Hừ! Người dùng uy quyền để uy hiếp bức cung người ta sao chứ?

Chu Mộng Châu chẳng nói gì, mở chiếc gói nhỏ vừa rồi nhận từ tay Liêu Thứ rồi lấy một chiếc bình nhỏ. Đằng Thân vừa nhìn thấy đã tái mặt.

Chu Mộng Châu đưa ra trước mặt Lạc Đại Xuân hỏi:

- Có phải chiếc bình đựng độc dược này là của Đằng Thân trao cho người không?

Lạc Đại Xuân lại cúi gục đầu không nói.

Quần hùng lúc này mấy trăm cặp mắt đều đổ dồn vào người Lạc Đại Xuân, hiển nhiên họ không cần gã thốt lên thành tiếng, mà chỉ cần một cái gật đầu hoặc lắc đầu là đủ.

Chu Mộng Châu hơi tức giận thét lớn:

- Lạc Đại Xuân, người trả lời ta đi chứ, đúng hay là không?

Đằng Thân vênh mặt cắt ngang:

- Họ Chu kia, ta lần nữa cảnh cáo người không được cậy thế bức cung...

Nhưng lão nói chưa dứt bỗng thấy Lạc Đại Xuân ngẩng đầu lên nhìn nói như khóc:

- Hồ bảo chủ đã nói ra hết cho hấn nghe rồi!

- Hả?

Quy Hồn Bảo chủ như không tin nổi ở tai của mình, lão thả người ngồi phịch trên ghế.

Quần hùng thì nghe đến tên Hồ Dĩ và thấy thần thái của Quy Hồn Bảo chủ Đằng Thân, lập tức xôn xao bàn tán ầm lên.

-- o O o --